

paa Solen, der ikke har Sekundviser! Og naar man saa havde travet en Milsvej, hvor smagte saa ikke et lille Frokosthvil i en Høstak eller paa en Grøftekant! Nutidens unge Mennesker vil aldrig kunne fatte, hvadfor en vidunderlig — jeg kan godt sige aandelig — Nydelse der kan hentes paa den bare Jord i Selskab med en Ostebrøds-mellemmad, naar Lærke, Stær og Vibe leverer Taffelmusiken. Saa aldrende og tyk jeg nu er bleven, kan jeg endnu gribes af en formelig Hjemve efter Landevejen. Naar man saadan har siddet længe hjemme og kukkeluret og har fanget saa mange dumme Griller mellem Bøger og Aviser, — hvor er det da livsaligt at komme rigtig ud og traske! Man kan ligefrem fornemme, hvordan Sjælen strækker sig velbehageligt ligesom En, der er vaagnet af en uhyggelig Drøm og nu ser Solen skinne ind ad Vinduet og hører Fuglene synge udenfor i Trætoppene. — Ja, hør! hør!“ udbrød han, idet han standsede og lagde Haanden paa Pers Arm. „Hør Lærken deroppe! Den synger endnu for Solen!“ — Han stod et helt Minut ganske stille og lyttede med et henrevet Udtryk. — „Er det ikke dejligt! Det minder om en Kvinde, der efter sin Elskedes Bortgang maa give sig til at nynne for ikke at komme til at græde. — Har De forresten rigtig lagt Mærke til, Hr. Ingeniør, hvilken dyb Livsvisdom saadan en lille Natursanger kan udtrykke? Aldrig lytter man forgæves til dens Sorg eller Glæde. Jeg tilstaar ærligt, at jeg for min Del har hentet mere Opbyggelse af dens klare lille Trille end af alle de mange Prækensamlinger paa min Reol. — Men De maa love mig ikke at sige det til Nogen!“ tilføjede han, pludseligt leende, og ruskede Per i Armen. „Mine